

BLÅ BERET



NO. 4 APRIL 1980 — DEN NORSKE FN-STYRKEN I LIBANON

— Jeg vil takke NORBATT IV for en stor innsats for fredens sak i de seks manedene dere har vært her. Dere har løst den vanskelige oppgaven på en ypperlig måte, til tross for både krevende episoder og ikke minst den harde vinteren. Derfor er nå det norske ansvarsområdet et av de mest fredfylte stedene, relativt sett, her i Syd-Libanon. Dette er noe ikke minst den sivile befolkning vet å sette pris på. Samtidig vil jeg ønske den nye bataljonen — NORBATT V — velkommen og lykke til. Det er en stor innsats som vil bli krevet av dere.

Det var UNIFILs överst-kommanderande, generalmajor Emmanuel A. Erskine som sa dette da FN-fanen 24. mars ble overrakt NORBATT V etter å ha vært i NORBATT IVs varetekts i seks måneder. Faneoverrekelsen markerte også overføringen av kommandoen fra en avdeling til en annen, selv om avdelingens sjef, oberst Ole Rønning, fortsatt skal tjene tegjøre her nede. Dermed er den nye norske hovedstyrken definitivt

NORBATT V TAR OVER



på plass i dette urolige og farfullte området av verden. Selv om det idet Blue Beret går i trykken er NORMEDCOY i Naqoura som i den nye kon-

tingenten har hatt den største påkjenningen, er det nok desverre store muligheter for at alle de norske avdelingene her nede kan ga en « varm »

sommer imøte. På bildet overrekker fenrik Davies fra Pitroppen fanen til oberst Rønning, mens major Jansen står i stram givakt.

I KAMP MOT INDRE FIENDER

En spesialavdeling på fem mann bruker hele sin arbeidsdag til å bekjempe NORBATTs V femtekolonne — bakteriefloraen.

Hygienelaget er sannsynligvis bataljonens mest bereste avdeling. Det skyr intet middel for å knekke dysenteri-amöbene för de knekker oss.

Hygienelaget yter også veterinar-tjenester, og har overoppsyn med NORBATTs to hester og ene esel.

Les mer om Doktor Dyregod på side...



AGGREGAT-GUTTA

Det er aggregat-gutta i NORMAINTCOY i Tibnine som far problemet når vi andre ikke utfører vedlikeholdet på forskriftsmessig mate eller vanskjötter var strømkilde. Derfor er bönnen fra verksted-kompaniet: Husk å etterfyll olje og gjør det vedlikehold som skal utføres på aggregater og annet utstyr. Det star nemlig ikke til å nekte at den overveiende årsak til at behovet for reparasjoner oppstar er mangel på skikkelig skjøtsel eller uvoren behandling. Dermed blir situasjonen som idag, aggregatene star i kö for å bli tatt hand om av vedlikeholdsgjengen i Tibnine.

CONTINUITET PÅ TOPPEN

Selv om det nedover i rekkena nå stort sett bare er nye fjes å se, når det gjelder NORBATT V i forhold til NORBATT IV, er det ett bredt smil som gar igjen. Den alltid imøtekommende oberst og leder for nå historiske NORBATT IV, Ole Rønning, sitter fortsatt i OPSens annen etasje. Han har siden han kom ned ifor høst, rukket å gjøre seg respektert og aktet langt utenfor NORBATTs AO, for-

ten at han nesten dagstøtt har et eller annet lokalt innslag som vil invitere « the colonel » på kaffe.

För stillingen her nede, var Rønning sjef på Krigsskolen, og han kommer opprinnelig fra Fåberg nord for Lillehammer. 50 årsdagen hans ble også feiret her i Syd-Libanon, og vi kan bare ønske ham fortsett lykke til i NORBATT V.



Historie i Tibnine:

NORMAINTCOYs første kvinnelige daghavende



Fenrik Ragnhild Kjørren med daghavendeskiltet i MAINTCOY; her var alt under kontroll.

Den norske FN-styrken ligger i fremste linje — også når det gjelder likestilling. 31. mars fikk fenrik Ragnhild Kjørren i NORMAINTCOY daghavendeskiltet om halssen, og dermed er hun gått inn i historien som UNIFILs

første kvinnelige daghavende.

Fenrik Kjørren er fra Hauerseter, hvor faren, kaptein Steinar kjørren, er ammunisjonsoffiser. Eplet har forøvrig ikke falt langt fra stammen — Ragnhild har valgt samme karriere som faren: hun er utdannet som lager — og ammunisjonsoffiser på Helgelandsmoen. Når hun ikke er i Tibnine, tjenestegjør hun på lageret ved Arsenalet i Troms.

— Ikke noe problem å være jente blant så mange manfolk?

— Neida. Vi er to kvinnelige befal i NORMAINTCOY. Begge har fedre som er yrkesoffiserer, så vi er jo vant til det militære miljø. Vi blir behandlet som offiserer både av våre befalskolleger og av soldatene. Vårt inntrykk er at vi blir akseptert på like fot fullt ut.

— Hvordan har sivilbefolkningen tatt imot dere?

— De fniser og ler, og det har hendt at det har kommet gamle damer bort til meg og tatt på meg, for liksom å kjenne etter at det virkelig er ei jente de ser i uniform. Men de er veldig hyggelige, og jeg stortrives — både i forsvar og i Tibnine, sier Ragnhild.

Canada-besöki NORBATT



Også andre nasjoner utenfor gruppen av UNIFIL-deltagere er interessert i å se hvordan vi norske har det her nede. I dette tilfelle er det den canadiske ambassadør og forsvarsattaché som nylig besøkte NORBATT. Ambassadören t.v. sammen med oberst Rønning foran NORBATT HQ-merket ved OPSen.

Har aldri sett feitere bakteriekulturer enn her

— Jeg har aldri sett maken til glans som den vi får på bakterieprøvene vi tar i NORBATT AO. De ville fryde enhver professor i bakteriologi. Maken finner vi ihvertfall ikke hjemme. Og sånn fart som de setter på magen...

Sjefen for UNIFILS hygienetjeneste, veteraner og major Freddie Helgesen, flirer bredt der han viser oss et eksemplar i mikroskopet av FN-styrkenes indre fiende — encellete amöber og coli-bakterier.

— Det er sorgelig vi ikke kan reise rundt og vise dette til alle. Da tenker jeg det ble slutt på all slendrian med hygienen, sier Helgesen.

Det er mange i NORBATT AO som flittig benytter seg av « UNIFIL Solreiser », men få er så mye på farten i selve operasjonsområdet som Hygienelaget.

Sjefen for Hygienelaget er löytnant Olav Erichsen fra Bergen. Han var i Hygienelaget i Medcoy i I. kontingent.



Hygienelaget teller coli-bakterier i en vannprøve. Bakfra : major Freddie Helgesen, hygienemann Trond Kristoffersen fra Hammerfest, og löytnant Olav Erichsen fra Bergen. De to andre på hygienelaget i NORBATT var ikke tilstede da bildet ble tatt : veteraner-assistent Lars Vevang og sjåfør og hygienemann Dag Verpeide.



Ikke sa sjeldent må major Helgesen la bakteriene være og fungere som Doktor Dyregod istedet. Her på akutt-besøk i Hundetroppen.

Major Helgesen var NORBATT's hygieneoffiser i 4. kontingent, nå er han blitt sjef for hele veteraner — og hygienetjenesten i UNIFIL.

Praktisk talt hver eneste dag er hygienelaget på farten fra lenge før frokost til det blir mørkt. De inspiserer renhold, kontrollerer drikkevann. Og det er ikke deres skyld hvis du før eller senere får den berømte jalla-magen. Den får du fordi du, eller andre i din avdeling, ikke har fulgt hygienelagets påbud.

— Det store problemet i Sør-Libanon er amöbedysenteri. Det er endemisk her nede, det vil si at faren for infeksjon er tilstede beständig. Den forårsakes av en encellet parasitt, som skylles ut med avföring.

— Den behöver ikke före till akutt infeksjon eller dysenteri. Den settar seg gjerne fast i tarmveggen, tas opp i blodet, föres til leveren og innkapsles. Det hele skjer over lang tid, det blir verk-dannelser på levervevet och efterhvert blir skadene så store at man dör av det. Det är umulig å kurera, och skadene blir fullt på höyde med en skicklig skrumplever.

VASK HENDENE !

— Men kan ikke dette unngås ved at man bare drikker godkjent vann ?

— Jo, men vi kan ikke gi noen godkjennning av vannkildene her. Nettopp fordi amöbedysenteri er så utbredt her nede, er det umulig å klarere vannkildene. Amöbene behöver ikke være tilstede hele tiden, de opptrer bare av och till kanskje. Men nettopp fordi de alltid är här, må vi være försiktiga.

— Så nä kommer du med den gamle leksa om att vi må vaske hendene etter att vi har vært på do, sörge för att holde det rent runt oss, også vidare...

— Nettopp. Den största kilden till mage — och tarminfektioner är fluer och skitne fingre. Vask för hvert måltid och etter hvert toalettbesök är kolossalt viktig ! Det samma är tilldekking av bestikkog kjörrel i kjökkenet.

— For more skyld slo vi ihjel fluer på forskjellige OP'er, hvor sanitærforholde ne som regel er dårligere enn i forlegningene. I mikroskopet telte vi så hvor mange kloakkbakterier det var på et fluebein. Og på ett enkelt bein fant vi nok bakterier til å gi en skikkelig mageinfeksjon. Tenk deg så hva som skjer når mange fluer trammer rundt med alle beina i bestikket för middag...

— Men kaffen smaker så vondt med klorvann...

— Klordoseringen varierer, og bestemmes etter den daglige forurensningsgrad. Klo-rinnholdet her er ofte noe högere enn hjemme fordi rávannet er dårligere. Men smaker kaffen vondt, så kok kjöpe-vann på flåske, eller kom til oss og fa tiosulfat. Det er det samme stoffet som du finner i tabletene i enmanns vannrenserett.

— Det kan ikke si es ofte nok at renhold är alfa och omega i forhold som de vi lever under her. Jeg ser at der hvor dette er blitt rutine, går det bra. Der det bara tas skipptak med renhold och hygiene slipper mage — och tarminfektionene til, og gutta vrir seg i jalla-smerter.

Noen blir selvagt ikke syke. Selv har jeg spist ratt geitekjött her nede, men geita var nyslaktet och dermed var kjøttet sterilt. Dessuten har jeg en ganske garva mage etter års utenlandsopphold, sier major Helgesen.

Hygienelaget, har dessuten ansvar for NORBATT's klövkompani — bestående av to hester och et esel som faktisk eies av FN-bataljonen.

Helgesen är också vår lokale doktor Dyregod. Först och fremst är det hundetroppen som nyter godt av hans veteranekunskaper, men lokale bönder far också hjelp ved kalving, keisersnitt och annet som feet måtte trenge behandling för. Og skulle det knipe, er han ikke snauere enn att han skjærer litt i både sivilister och uniformerte. Veterinärer har faktisk mer kirurgisk erfaring enn mange vanlige leger, och särskilt på felter som i menneske-medisinen är forbeholdt spesialister.

Major Carlsen i MEDCOY: FANTASTISK FORBEDRING SIDEN STARTEN

Forsyningsoffiser og NK i NORMEDCOY, major Steingrim Carlsen, er litt av en veteran både i UNIFIL og tidligere internasjonal tjeneste. Han var transportoffiser i

NORMEDCOY I, II og halve III. Med sine 59 år er han dessuten en av de eldste i UNIFIL-tjeneste idag. Tidligere har han tjenestegjort med FN både i Korea og Gaza, og for

sikkerhets skyld kan vi vel ta med at han også var i Tysklandsbrigaden.

— Det er en voldsom utvikling som har skjedd med

NORMEDCOY siden jeg kom hit første gang. De som var med dengang, ville ikke kjenne seg igjen idag.

— Nå sitter vi i fine kontorrom med air conditioning — dengang holdt vi til dels i telt, deis under åpen himmel og brukte steiner som brevpresse for å hindre papirene i å flakse på sjøen. Og jeg glemmer aldri den høsten vi rodde i Pete Street.

— Nå blir det snart svenskt alt sammen...

— Skal jeg være ærlig, så er det litt bittert at svenske skal overta. Det er lagt ned mye arbeid av norske hender her. Det blir nok med en klump i halsen jeg ser på at det norske flagget flies.

— Hva er det som har fristet deg inn i FN-tjeneste så mange ganger?

— Jeg vil fremholde kameratskap og samhold. Alle er like, vi har ikke de forskjellene som hjemme. Det er lite vansker, jeg møter bare positive, reale og pålitelige folk, sier major Carlsen, som er ved Sanbat på Hamar når han ikke er i FN-tjeneste.



Oberstlt. Borge i MEDCOY: EN KJEMPEGOY, MEN KREVENDE JOBB

Hvor mange militære avdelingssjefer kan kalte seg sykepleier med spesialutdannelse og helsesøster — eller helsebror må det vel bli? Ikke vet vi, men mange er det nok ikke. Uansett, oberstløytnant Kjell Borge, sjef for det norske sanitetskompaniet i Naqoura har begge disse ut-

dannelsene bak seg, ved siden av en allsidig tjenestetid i Forsvaret. Den 47-årige Osloitten, som nå kommer fra Bodø der han har tjenestegjort i sanitetsstaben i Forsvarskommando Nord-Norge, sier forøvrig at både der oppå og her blåser det, men den ferske fisken er bedre i Bo-

dö!

— Löpebanen ble startet i det Sjømilitære Korps i 1951, og i den tiden tok jeg bl. a. sykepleierutdannelse. Imidlertid forlot jeg Marinen i 1957, etter endt kontrakt, og gikk over i Hærrens Sanitet. Blant annet var jeg i Gaza

som anestesisykepleier i 1962.

Borge tok så Statens Helse-søsterskole i 1966, som eneste mannlige elev i klassen, og var den første mann som tok denne utdannelsen i Forsvarets regi.

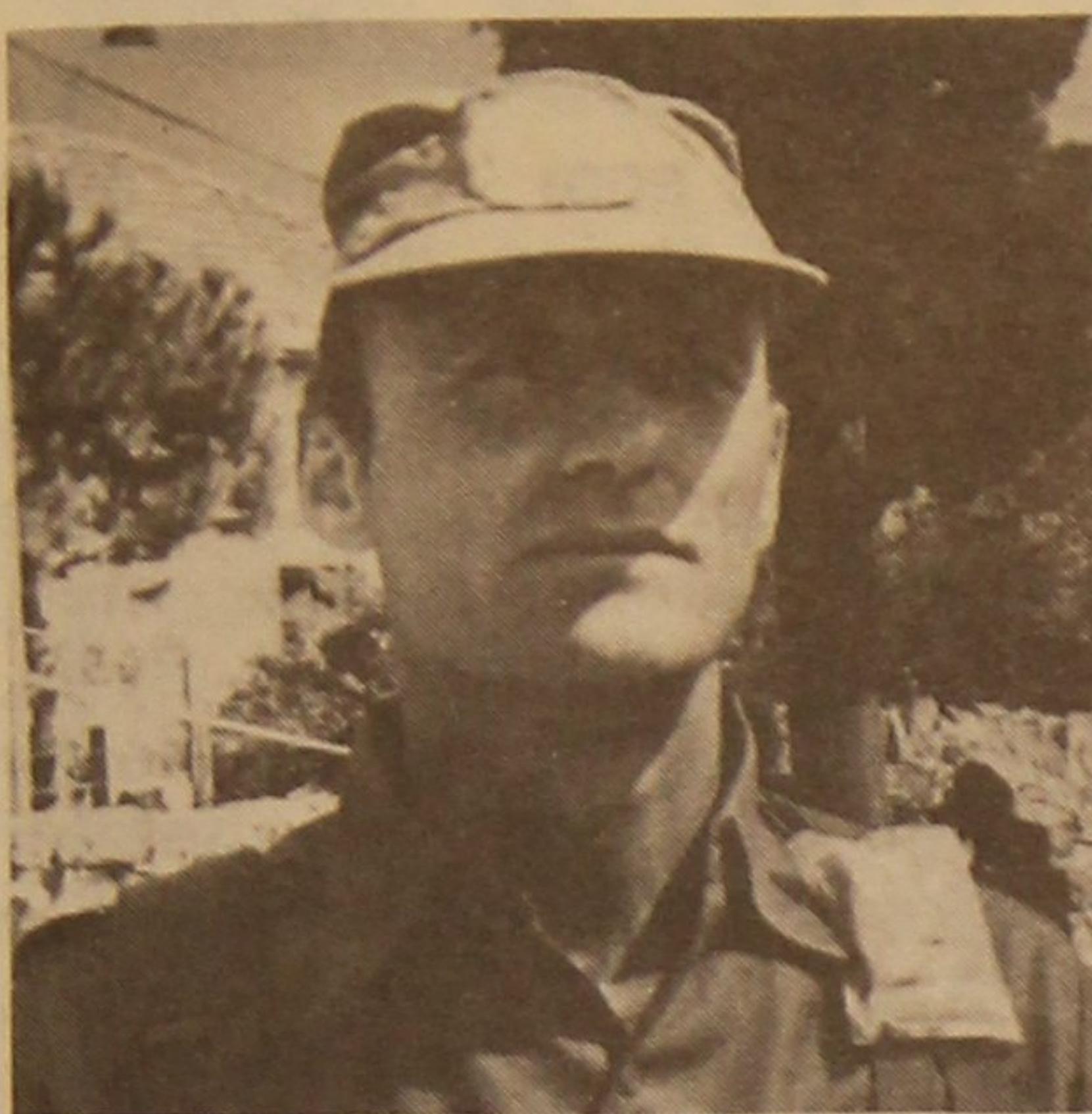
— I 1971 dro jeg til Peru med Hærrens beredskapsstyrke, som ble sendt dit i forbindelse med flomkatastrofene, og året etter var jeg i Jordan i regi av Internasjonale Rød Kors. Bakgrunnen var krigen mellom kong Hussein og PLO. 72/73 jobbet jeg i Bangla Desh, også der i forbindelse med en flomkatasstrofe og arrangert av Internasjonale Røde Kors. Selv om tjenesten her nede blir noe annet enn mine tidligere utenlandsopphold, så har jeg i alle fall en viss peiling på å jobbe i et internasjonalt miljø, sier Borge, som også har tjeneste som Kp-sjef på Lahaugmoen og i Sankp Brg N. bak seg.



Sjef Kp A, major Mikaelsen:

IMPONERT OVER YRKESSOLDATENE

— To ting har slått meg allerede: det forbauser meg hvor normalt befolkningen forsøker å leve, til tross for



Sjef Kp A, major Magne Mikaelsen: — Det er positivt at soldatene av og til ligger foran ordenen.

den spente situasjonen. Og yrkessoldatene imponerer meg.

Sjef Kp A, major Magne Mikaelsen, 44 år, er meget fornøyd over møtet med NORBATT AO og NORBATT V. Han er født i Vefsn, men har bodd så lenge i Steinkjer at han regner det som hjemsted.

Mikaelsen tok Befalsskolen i 1957, var 3 år ved GSV, deretter IO 3, Befalsskolens øverste avdeling 1966, Hærens forvaltningsskole 1973, kortere opphold ved 3. bat. Brig N og SVI. Var kompanisjef ved IO 3 på Steinkjersannan før han flyttet til prefabene på Tell Qeizi. Han be-

søkte forøvrig Libanon flere ganger i 1962-63, da han var i Danor-bataljonen. — Men da var jo Libanon et fredens sted i Midtosten, sier han.

— Hva er ditt inntrykk av NORBATT V til nå?

— For meg som bare har arbeidet med vernepliktige, er det en stor overgang å ha med yrkessoldater å gjøre, som gjør jobben sin uten å måtte gis ordre om det. Det er dette som er lettere her nede. Soldatene ligger av og til foran ordenen, kan man si. Det ser jeg som noe positivt.

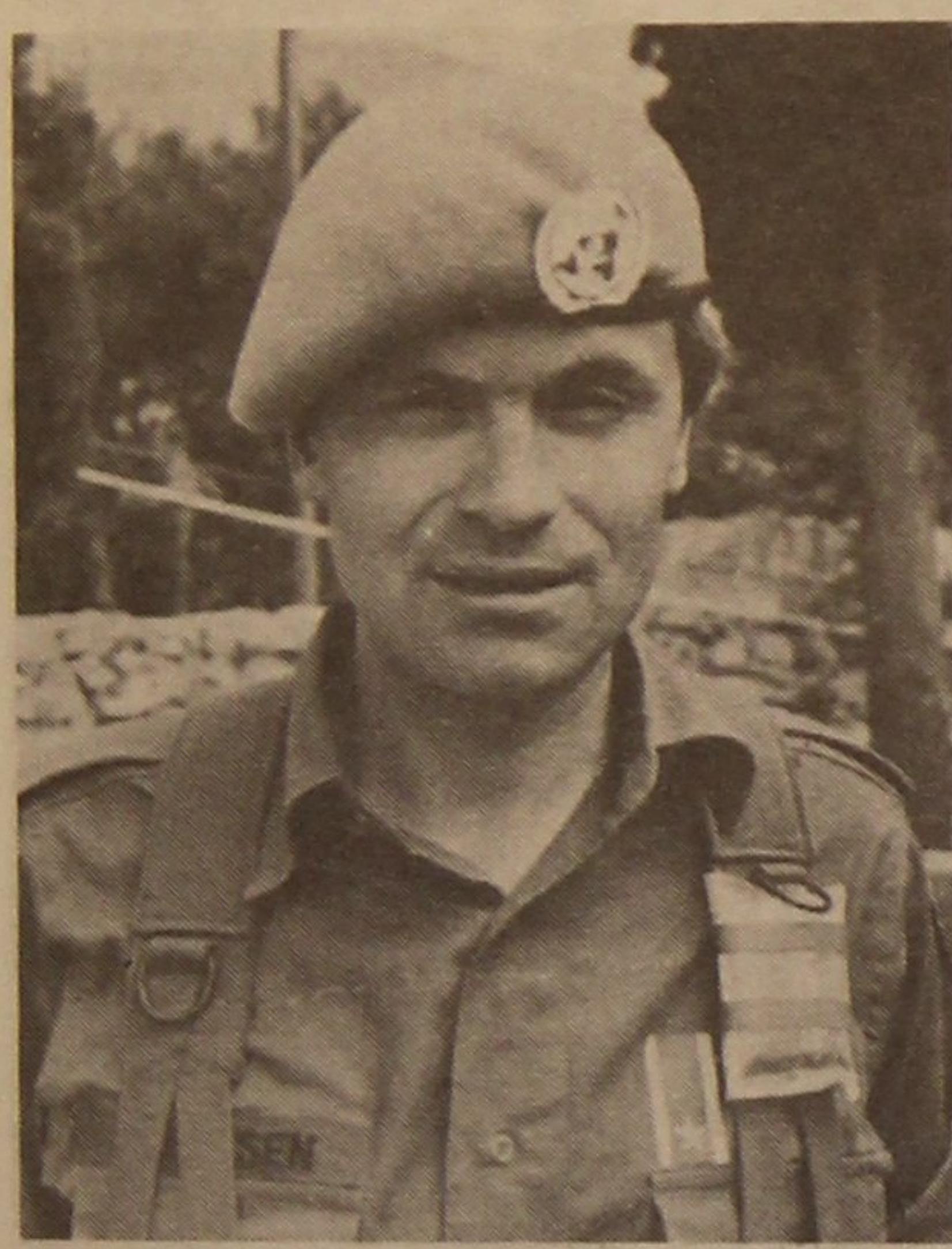
— Hva vil du som yrkesbe-

fal få ut av FN-tjenesten?

— Treningen vår ligger på lederskapssiden. Den er mye viktigere her enn i en fredsmessig øvingssituasjon hjemme. Her nede foregår all planlegging, all forsyning på den bakgrunn at det kan bli alvor. For mannskapene har det vært godt å ha rekap'ene. Man har lært ved en tilvendingsprosess. Folk gjør jobben sin, og innovde beredskapstiltak blir iverksatt, sier major Mikaelsen, som ellers vil satse sterkt på å få gjennomført en høy avdelingsmessig og personlig hygienisk standard når vi går en het og bakterierik sommer i møte.

Sjef Kp B, major Åge V. Sivertsen:

VÅR JOB ER OG BLIR ET TEAMARBEID



Sjef Kp B, major Åge V. Sivertsen: — Mat er fremdeles den beste velferd.

— Jeg synes det er fenomenalt at lokalbefolkningen etter alt å dömme lar dagliglivet gå som normalt. Jeg er også slått av den vennlighet og gjestfrihet vi møter over alt.

Det er sjef Kp B, major Åge V. Sivertsen, som oppsummerer sine förstinntrykk på denne maten. Han er 35 år gammel, og var kp-sjef i Bodø før han kom til NORBATT V. Født i Skjerstad i Salten. Tok Krigsskolen i 1971.

— Kp B ligger stort sett litt avsides til i forhold til resten av NORBATT?

— Vi har havnet utenfor allfarvel, og det er vi takknemlig for. Postene våre ligger fra 350-1,400 meters høyde over havet. Men tjenesten går bra. Soldater og befal gjør en god jobb. Bare det faktum at de har søkt seg hit ned, viser jo at det er folk med tiltak og tål. Det er betryggende å se at vi har så mange bra folk, for jobben vår er og blir teamarbeid.

— Kompani B opererer i et spesielt område. Det medfører vel også spesielle problemer?

— Jeg synes den interne informasjon er vanskelig. Vi må få orientert gutta skikkelig. Der tror jeg Radio Norbatt er et ypperlig medium hvis vi kan få meldingstjenesten inn i et fastere system over den.

— Ellers må vi få orden på matforsyningene, og det jeg vil kalle det daglige og triuelle. Mat er fortsatt den beste velferd. Her vil jeg prioritere utpostene, så de får en rimelig andel av de daglige goder, som vi tar som en selvfølgje her nede, sier major Sivertsen.

Sjef St Kp, major Harald Pedersen

HEKTISK I INNKJÖRINGSFASEN



Sjef St Kp, major Pedersen: — Gutta er innstilt på å gjøre en god jobb.

— Min første oppgave er å få tjenesten til å gli, slik at alle blir fornøyde. Gutta er innstilt på å gjøre en god jobb. Blir de tatt skikkelig vare på og gitt konkrete oppgaver, vil de også gjøre en god jobb, sier sjefen for stabsskompaniet, major Harald Pedersen.

Han er 43 år gammel, opprinnelig fra Salangen, og var ass. G-4 i Troms Landforsvar i Bardufoss før han kom til NORBATT V. Tidligere har han gjort tjeneste for FN i Gaza, som sersjant i Danor-bataljonen i 1962.

— Litt av en overgang fra

Bardufoss til Ebel es Saqi?

— Försteinntrykket stemmer likevel forbausende bra med det bilde jeg har dannet meg på grunnlag av samtaler og rapporter. Det er kanskje blitt noe mer hektisk enn jeg hadde regnet med, men det skyldes nok innkjöringsfasen.

— Var det lett å overta som stabsskompanisjef?

— De som har vært her før oss, har gjort en god jobb. Når vi bare får ordnet med vanntilførselen, bør vi få det fint her, med en ren og pen by.

— Hår du noe inntrykk av

lokalbefolkningen?

— Her er de stolte, höflige og vil gjerne ha kontakt, uten å virke patrengende. Det ser ut som om de etter måten har det bra, og det virker på meg som om de er glade for at vi er her ».

Pedersen tok Infanteriets befalsskole i Kristiansand i 1959. Deretter 14 år i Brig N i forskjellige stillinger, så tre år på Evjemoen 1971-74, stabsskompanisjef og S-4 i 1. bat. Brig N, deretter sjef øvingsstab i Troms Landforsvar før han ble Ass. G-4 samme sted i 1979.

GLEM IKKE AT DOLLAR IKKE ER DET SAMME SOM KRONER

— Jeg har inntrykk av at mange glemmer at dollar ikke er det samme som krone. Etter en tid her i Syd-Libanon begynner mange av bataljonens mannskaper å sette likhetstegn mellom de to valutaene, og dette er med på å øke pengeforbruket.

Det er NORBATTs paymaster, löytnant Björnar Gundersen som forteller dette til Blue Beret. Hver maned utleverer han mellom 3 — og 400,000 \$ til offiserer og soldater, hvilket vil si at omrent halvparten av hva vi tjener blir tatt ut igjen her nede. Paymaster betjener hele den norske FN-bataljonen. Kontoret er plassert i Ebel es Saqi, men hver fredag reiser paymas-

ter-folkene rundt i kompani B for å betjene det.

— Mange lurer på hvordan dere fastsetter dollarkursen?

— Den 11. i hver maned blir kursen fastsatt av Forsvarets Regnskapssentral, og utgangspunktet er selvfølgelig den kurs som gjelder på det internasjonale valutamarked. I tillegg blir det beregnet et gebyr på 4 øre, men dette ligger ikke høyere enn de omkostningene man har i en vanlig bank.

— Og hvordan kommer pengene til Midt-Osten?

— Forsvaret overfører dem til bank i Israel hvor de

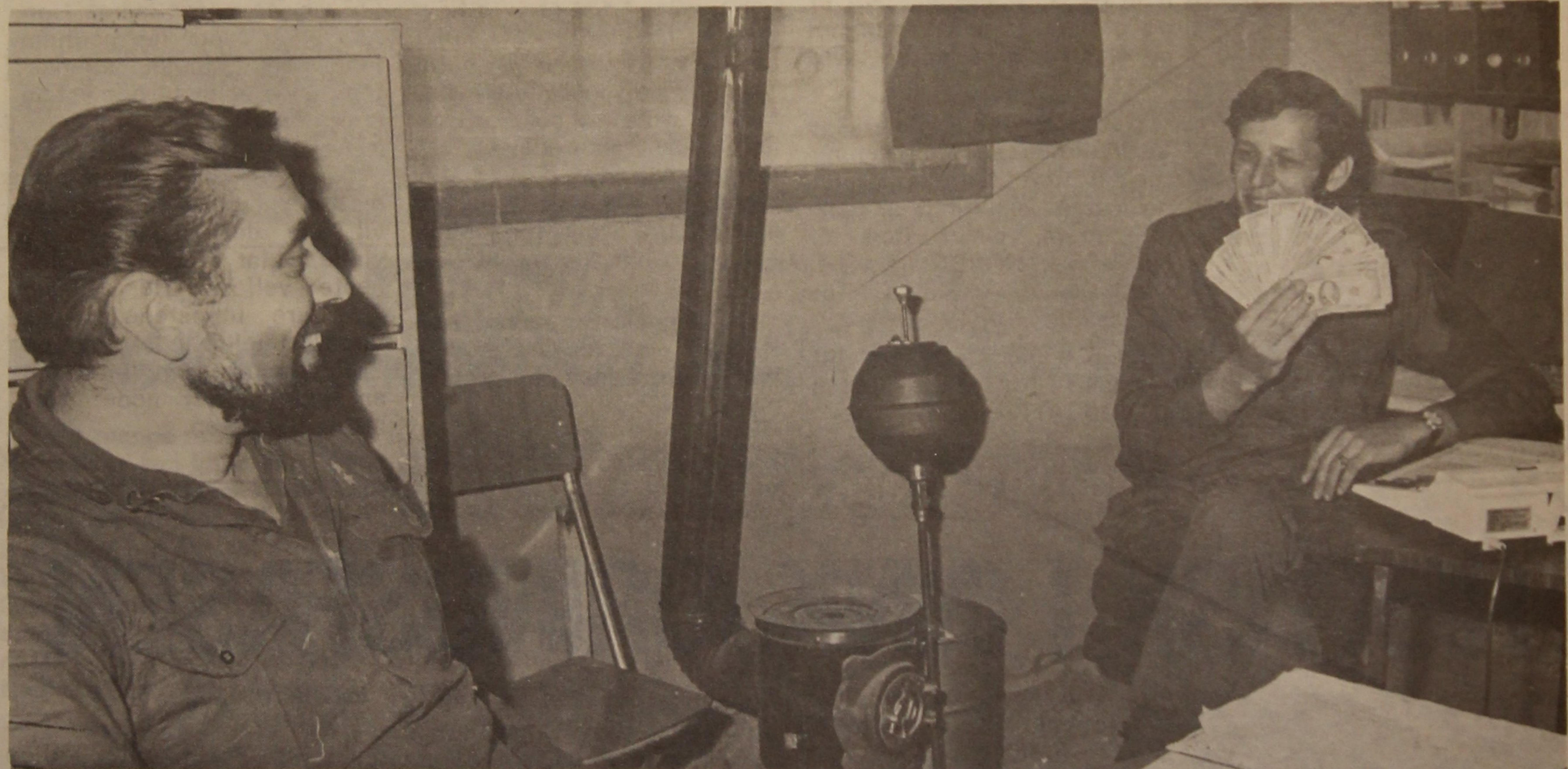
altså blir hentet av oss. Når det gjelder kurser vil jeg imidlertid legge til at den selvfølgelig svinger i løpet av en måned. Ved å fryse den fast rundt en bestemt dato kan vi komme til å tjene på det en måned — januar er et eksempel på dette — en annen kan vi tape noen ører.

Foruten utbetaling av penge til mannskapene i NORBATT, arbeider også paymaster med et mindre bataljonsregnskap og andre mer offisielle oppgaver for bataljonen. Til det siste hører blant annet behandling og utbetaling av reiseregninger, og paymaster er blant dem som mener at de satsene som gjelder idag er altfor lave.

— Det som plager meg mest er at jeg hver eneste arbeidsdag betaler ut for lite penger til bataljonens mannskaper. Jeg vet at de satsene man opererer med, spesielt for Israel og Syria, er for små, og jeg kan se av bilagene at jeg ikke betaler de reelle utgiftene man har hatt. Og dette er min store sorg.

— Hva kan gjøres?

— Satsene må tas opp og höynes i forhold til det kostnadsniva som er i det området vi befinner oss. Jeg skjønner ikke hvor befalsorganisasjonene var da satsene ble fastsatt, og jeg hoper tillitsmennenes initiativ fører frem i denne saken, er paymasterens avslutningsønske.



Löytnant Björnar Gundersen og korporal Sjur Holgersen på paymasterens kontor. I tillegg arbeider også fenrik Oddbjörn Toften med pengene våare.

Blue Beret

Av og til føler garvede dagsavis-journalister seg häplöst hjelpelös när de redigerer en månedlig feltavis. Det gjelder spesielt denne gang.

På grunn av trykketiden har vi ikke fått plass til reportasjer om beskytingen av Na-

oura, Nepbatts farvel, Ghanbatts snarlige innrykk på vår vestre flanke og det nye Kp C under major Hagen.

Men vi er allerede i ferd med å skjerpe oss, og lover at alt dette og mera til kommer i neste nummer av BB

som til alt overmål kommer ut rundt midten av mai.

I mellomtiden oppfordrer vi alle som har lyst til å prøve seg som avistegner, ta kontakt med oss. Ring veksler, og be om presseoffiseren.

BLUE BERET RETTER

Ved en beklagelig feil i mars-nummeret av Blue Beret sto det at Stabstroppen vant fotball-cupen. Dette var borti granskauen galt. Alle vet at det var Kompanistaben i Stabskompaniet som overlegen dro i land seieren, noe som hermed bekreftes.

**Oblt. Lunde-Svendsen
i Tibnine:**

FULL START FRA FORSTE DAG



— Jeg er positivt overrasket over forholdene i NORMAINTCOY i Tibnine. Jeg ble forbauset over at det var så veletablert her. Våre forgjengere må ha gjort en fantastisk jobb for oss som kommer etter, i tillegg til det de har gjort for UNIFIL, sier sjefen for NORMAINTCOY, oberstløytnant Per Lunde-Svendsen.

— Hva står overst på prioritetslisten nå?

— Vi satser spesielt på å få reparert kjøretøy. Det står 112 biler inne. En stor del kan vi få ut på veien ganske snart, fordi vi etterhvert har fatt stor tilgang på reserveredeler, noe som var mangelvare før.

— Vi satser også hardt på å få reparert aggregater som ikke fungerer. Der har vi innført et helt nytt samlebåndssystem som vi venter oss meget av. Jeg tør si aggregatene vil bli reparert raskere nå. Vi har

også fatt usedvanlig gode folk på denne siden i dette kompaniet.

— Hvorfor går tingene i stykker?

— Först og fremst på grunn av dårlig vedlikehold og behandling grunnet ukynighet. Aggregatene kjøres blant annet tomme for olje. Eller får for mye olje. Nordmennene er i så mate ikke bedre enn de andre styrkene her nede, sier oberstløytnant Lunde-Svendsen.

Lunde-Svendsen har også bred FN-erfaring før han kom til Tibnine. I 1959-60 tjente han ved UNEF i (Da-Nor-bataljonen) som admoff. 1976-77 var han FN-observatør i Sinai med bopel et halvt år i Kairo og et halvt år i Tiberias. Deretter var han i United Nations Forces Inspection par Golanhøyden.

**MAJOR FURSETH VED
NORMAINTCOY:**

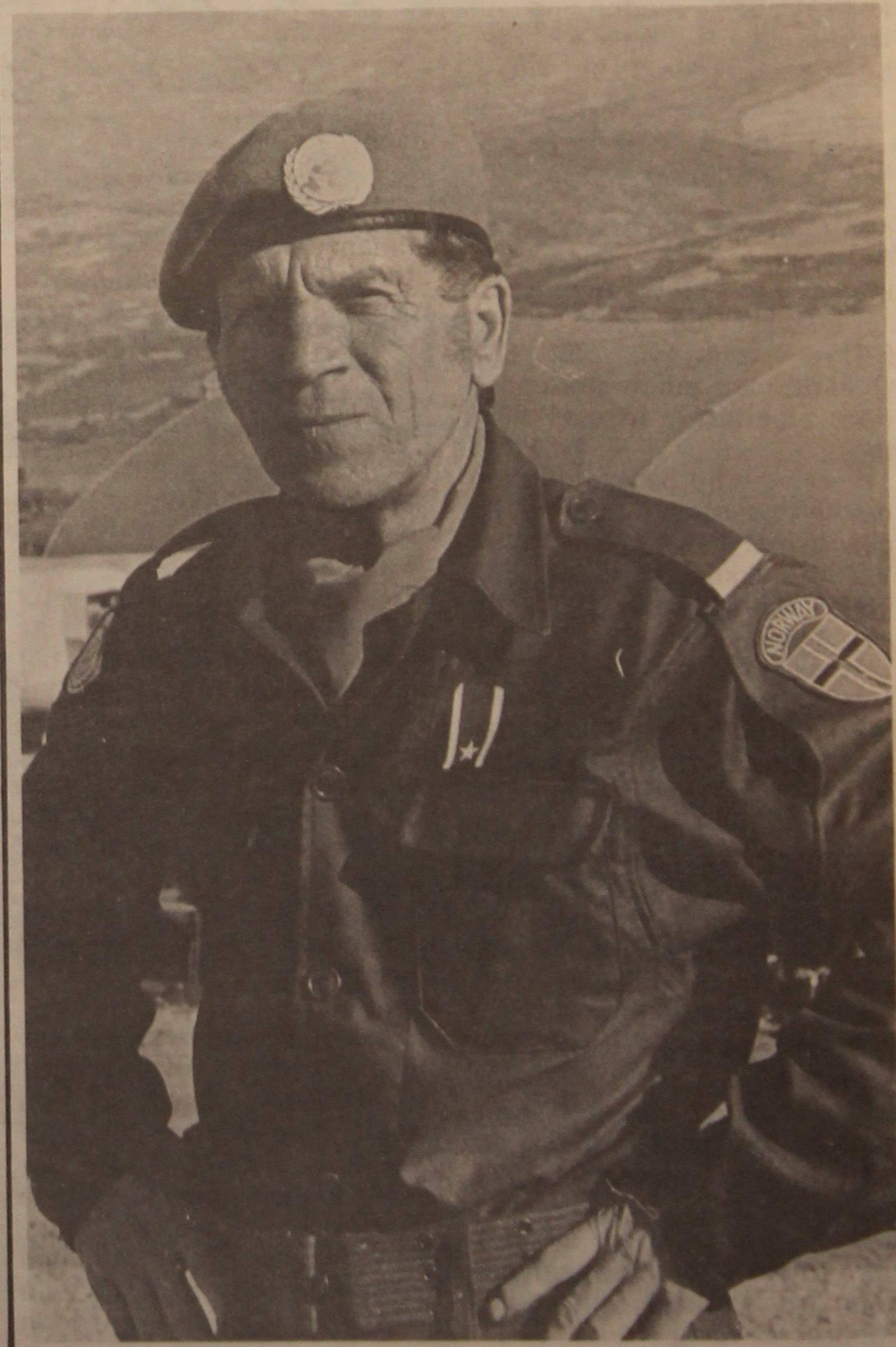
KJÖRETÖYSPESSIALIST OG FN-OBSERVATÖR

— Det har av og til vært en del problemer med I. linjes vedlikehold på det materiellet de norske FN-avdelingene har her nede. Dette gjelder ikke minst på kjøretøyssiden. Derfor er det ett av de felter jeg kommer til å ha et ekstra vakt øye for.

Det er major og nestkommanderende ved NORMAINTCOY i Tibnine, Alv Furseth, som sier dette til Blue Beret. Med sine 56 år har han en lang og allsidig tjeneste i Forsvaret bak seg. Fra han begynte som Infanterist i 46-47 til han nå forlot stillingen som kontorsjef ved Hærens forsyningsskommando i Oslo, for å ta et halvt år gå gamle trakter.

Midt-Østen er nemlig gammelt nytt for majoren fra Oslo, som også har tilbrakt en del av sin tid i Ringebu.

— Jeg har bodd både i Damaskus og i Tiberias i forbindelse med at jeg i 72/73 var FN-observatør på Golan, tilhørende UNTSO. Men det er i Hærens samband og Hærens forsyningsskommando som jeg har tjenestegjort lengst, etter at fire Tysklands-brigader var unna gjort. Först havnet jeg på sambandslageret på Dal like syd for Eidsvoll, men siden har det blitt forsyningsskommandoens gjøremål som har overtatt. Hjemme sitter jeg vanligvis og arbeider med kjøretøy, og bl. a. er det jeg som får alle forespørslene når det gjelder nye biler hit ned til FN. Det at jeg også har vært involvert i forsyningstjenesten for de norske kontingentene siden man kom hit ned i 1978, gjør at jeg i alle fall har en viss anelse om hva det hele går ut på, sier Furseth ved verkstedkompaniet.



PÅ BIBEL-TUR:

«BUSINESSEN» HAR BEVART DE HELLIGE STEDER FOR ETTERTIDEN

Hvordan ville Jesus ha reagert om han hadde kommet tilbake på gamle tomter? Ville han ikke på ny ha svunget svepen over kremmerne og rensket opp i alt krimskramset?

Mange nordmenn som kommer full av forventning til Jerusalem, føler seg ille berørt av den påtrengende kremmerånd og alle de kommersielle påfunn i forbindelse med hellige steder.

Hvor er det blitt av det enkle og opprinnelige? Var ikke Jesus tömmermannens sønn — en mann av folket som hjalp de fattige? Han ble født i en stall — på den tid var stallene en hule i kalksteinfjellene. Hvor mange steder kommer du helt ned på steingrunn for det som skjedde den gang? Svært få. Det er bygd lagvis med kirker — noen steder opp til tre stykker — på de steder begivenhetene skjedde.

Slik tenkte vi helt til vi møtte motargumentene til sognepresten i Barbu, Arendal. Olav Alvsåker, tidligere feltprest i Gaza, hadde et 2 måneders studieopphold i Jerusalem og hjalp NORBATTs feltprest, oblt Ole Ogaard, med guidingen under flere bibelturer ut over hösten.

— Hva ville ha skjedd med de hellige steder dersom ingen hadde bygd kirker der? Ville de ikke for lengst ha vært utslettet eller bygd ned av alskens moderne anlegg? Vi nordmenn har så lett for å kritisere all denne handelen i forbindelse med de hellige steder, men glem ikke at dette har skaffet midler til å bevare kirkene som har vernet om de kjente og kjære steder vi kjenner fra bilden. «Businessen» har bevart disse stedene for ettertiden, fastslår Alvsåker.

Sogneprest Alvsåkers motforestillinger har mye for seg. Likevel var de steder som gjorde mest inntrykk de som gjorde mest inntrykk de steder hvor man kunne tenke seg at akkurat her har tömmermannens sønn fra Nazareth en gang vandret omkring.



Alle nasjoners kirke I Getsemane-hagen er et slikt sted. Midt inne i kirken er bevart et område med naken steingrunn omrent på det sted man mener Jesus gikk et stykke unna sine disipler. Det var på Skjærtorsdags aften, og han var naget av tvil.

Ecce Homo-klostret (Ecce homo er latinsk for « se denne mannen ») er bygd på stedet Jesus ble ført vekk etter at Pilatus hadde vasket sine hender. Inn i klostret har man avdekket rubbel og rask til man har kommet ned på det opprinnelige gatelegeme som var der på Jesu tid. Du kan se de romerske vaktsoldatenes innriss i gatelegemet — de laget en slags ruter hvor de fordrev ensomme stunder med den tids form for Ludo.

Foran Klippemoskeen finner du deg i begivenhetenes sentrum. Dette er den gamle tempelplassen hvor Salomons tempel stod. Her jaget Jesus pengevekslerne — og inne i moskeen finner du klippen hvor Abraham gjorde seg rede til å ofte sin sønn Isak. Denne episoden

er også del av muslimenes religion.

Tempelplassen er et av de viktigste steder for i alt tre religioner. Like ved ligger El-Aksa-moskeen hvor Muhammad steg ned før han dro til paradiset. Jerusalem er en hellig by også for araberne som kaller den El-Quds. Det var en opplevelse også å kunne besøke moskeene hvor man på sokkelestene kunne vandre på persiske tepper til hundretusener av kroner — forært helligdommen av rike olje-sjeikar.

Først etter at man er kommet tilbake og har fått ordnet noenlunde de voldsomme og forvirrende inntrykk — går det opp for en hvilket fantastisk flott tilbud bibelturene til Israel er, uansett om man er religiøst interessert eller ikke.

NORBATTs bibelturer (NORMEDCOY har egne bibelturer) begynner ved « Saligprisningenes kapell » nord for Genesaret-sjøen hvor man mener Bergprekenen ble holdt. Neste stoppested er

Kapernaum hvor apostelen Peters hjem er gravet ut. Her opprettet tömmermannens sønn hovedkvarteret for sin religion etter at han ble drevet ut av hjembyen Nazareth.

I Jericho er det gravd ut et tårnbygg — denne del av Jerichos murer klarte øyensynlig ikke Josva å blase ned med trompeten sin.

Massada er et av turens høydepunkter. Her bet Zelotene (de ivrigne) seg fast i en borg opp i fjellet 70 år e.Kr. da de ble omringet av romerne. 967 jødiske menn, kvinner og barn under ledelse av El'Azar, kjempet fortvilt over et år til ca. 15,000 romere begynte å bryte ned de indre murer. Da holdt el'Azar en flammande tale: « Heller død enn slave », sa han. 10 mann ble tatt ut til å drepe sine egne. Av de 10 gjenble en ny mann tatt ut slik at bare en mann behövde begå selvmord.

Romerne fant bare 7 overlevende kvinner og barn som hadde stukket seg vekk i en brønn — beretningen ble be-

vart for ettertiden via en slags « politirapport » basert på et avhør av en av kvinnene.

Jerusalem og Bethlehem er det andre höydepunktet.

Men man skal være uthvilt

og i god form for å tale alle inntrykkene som raser på en.

Yad Vashem var en gripende opplevelse. Det betyr « hånd og navn » og er et minnesmerke over de ni millioner jøder som ble pint og drept under den siste ver-

denskrig. Her er bl.a. samlet tusener av arkiver med vitnement fra 20 forskjelligeland på 14 forskjellige språk.

Vi FN-soldater gjør tjeneste i et område som ligger kloss opp Øvre Galilea — det er ikke mange milene til

steder hvor Jesus vandret rundt for bortimot er på tusen år siden. Du har nå sjansen til å se de mest omtalte steder i bibelen for en latterlig lav pris i forhold til hva du måtte betale hjemme i Norge. La ikke sjansen gå fra deg...



Avsenderstemplar benyttet av den norske UNIFIL-bataljonen.

PÅ DIREKTEN

— Hva er ditt forsteinstrykk av Libanon og NORBATT V ?



Fenrik Arild Visdal, 25, Kp A i Cheeba.
Sivilt : kontormann fra Vågå.



Menig Knut Erling Flataker, 21, 1. tr. Kp B (4-8), fra Hommelvik :

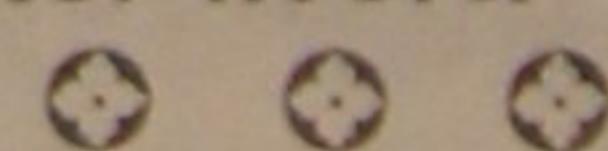


Menig Harald Dahle, 20, sykevokter i Saqi, Fra Haugesund.

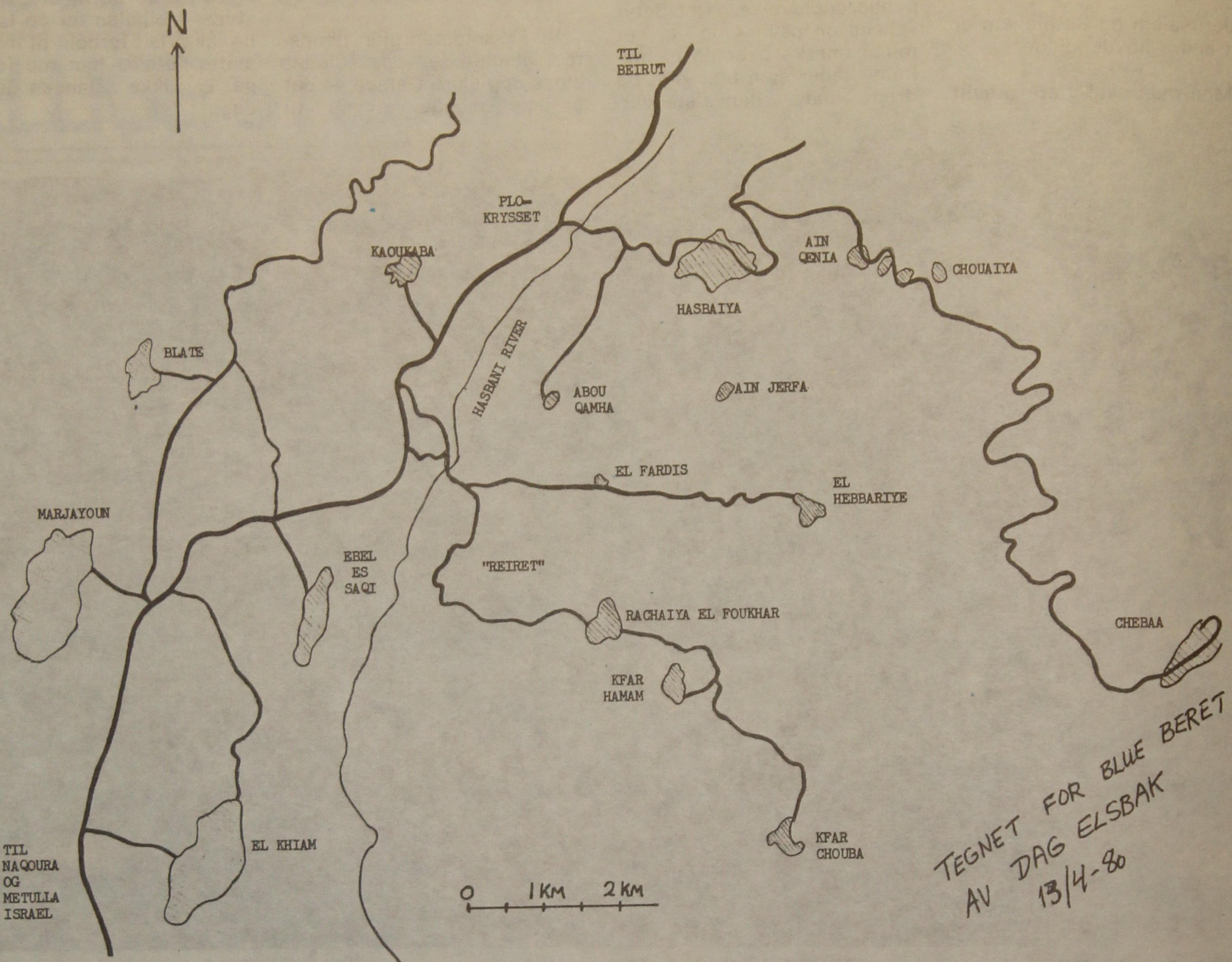
— Det er rolige forhold i Cheeba. Usedvanlig vennlige mennesker, forleden var vi i bursdag hos husvertens sønn. Rart å oppleve at alle mannfolka satt til bordet mens kvinnfolkene satt på gulvet og så på. Kulturkonfrontasjonen er stor, av og til...

— Liker meg innmari godt hittil. Kanskje det blir litt mer stress når permisjonene begynner. Tenker ikke så mye på at det er krig, for vi på Pi-festningen har jo ikke vært borte i så mye ennå. Radio Norbatt er fin, men nå har vi ikke hatt brød på to uker...

— Det er bra i Saqi. Liker meg veldig godt her. Jeg er rekak fra NORBATT IV, men ett år er nok. Litt stressende med NORBATT Vibörjan, men det er vel fordi bataljonen er så fersk. Håper det stresses ned litt etter hvert.



DETTE ER NORBATT AO



SJEFEN FOR VÅRT FYSISKE VELVAERE

Upåklagelig idrettsinteresse i NORBATT V



Innspikeren for Saqi-marsjen i egen höye person, kaptein Olav Toverud : — All idrettsaktivitet i NORBATT V ender til sist i UNIFIL-tevlinger.

Vi hadde ikke vært mange dagene i NORBATT AO för vinterbleike Ola - soldater marsjerte som gale til og fra Ebel es Saqi. Og i teten gikk idrettsoffiseren selv, kaptein Olav Toverud, med lange, kjappe steg.

Oppslutningen er upåklagelig om både Saqi-marsjen og fotballserien. Vi har også deltatt i en artig UNIFIL-stafett med regler som var helt ukjente for oss fra før av. Vi tok første, tredje og fjerdeplass i lagstafetten, og ble nummer 2 individuelt, så vi har allerede markert oss hos de andre UNIFIL-nasjonene på den korte tiden vi har vært her.

— Hva er egentlig NORBATT-pokalen du reklamerer

så fælt for på Radio Norbatt ?

— Det er et forsök på á friste til idrettslig aktivitet. Det dreier seg om en felt-sportkonkurranse, der man samler poeng i forskjellige felt — og ferdighetsøvelser.

Nytt for NORBATT V er et kompani/tropps-skjold for å høyne tropps/kompanienes ánd og sveise dem mer sammen. Alle aktiviseres i konkurransen om disse skjoldeiene. Troppene má dra lasset samlet. Saqi-marsjen, Norbatt-pokalen, idretts/marsjmerket — alle gir poeng. Vi legger sammen alle poengene en tropp har høstet, og deler på antall mann i troppen. Den som kommer ut med högst poengsum, vinner. Hvert

medlem i vinnertroppen får et lite sòlvskjold med kjede. Det samme gjøres på kompanibasis, men der gis det ut et stort skjold til á henge opp i kp-messa.

— Har vi egentlig noe organisert idrettslig samkvem med de andre FN-soldatene i UNIFIL-styrken ?

— Ja, og det vil jeg gjerne presisere : all idrettslig aktivitet i NORBATT V ender til slutt opp i UNIFIL-turneringer. Vi driver med andre ord ikke bare for oss sjøl. Fotball, bordtennis og annet — alt ender i en UNIFIL-konkurranse, og skal vi holde oss til tdligere norske bataljoners tradisjoner, så skal vi selv arrangere UNIFIL-stafetten, sier kaptein Toverud.

Drosje-mafian i
Beirut:

IKKE LA DEM FLÅ DEG!

Det sies om den russiske sagnhelten Stenka Razin at han var offiser i tsarens hær helt til han kjøpte seg kanon og begynte for seg selv som röverhövding.

Forskjellen på gamle Stenka og drosjesjafrene i Beirut, er at de sist nevnte har kjørt seg biler i stedet for kanoner.

Gjør, vi en skjelm urett — finnes det i alle fall noen rettferdige blant dem.

OK — vis oss dem — og vi skal avbilde dem i Blue Baret med vare varmeste anbefalinger.

All snakk om tariff er det rene töv. Det fantes ordnede forhold før krigen, men i dag finnes det ingen tariff.

En pekepinn kan det være hva libanenserne selv betaler når de kjører drosje — de finner seg ikke i noen forsök på plyndring.

20 pund skal det koste å ta drosje fra lufthavnen til Beau Rivage. Og prisen er selvsagt den samme andre veien.

Bruker du en av de gule taxiene, vil det imidlertid koste deg 30 til 35 pund å kjøre fra lufthavnen til Beau Rivage selv om det skal koste bare 20 pund å kjøre den andre veien. Dette skyldes at det er så mange gule taxier at de ikke kan regne med å få mer enn en tur til byen når de stiller bakerst i köen tillbake i lufthavnen.

Fra Beau Rivage til Hamra (forretningsströket i sentrum) er prisen 7 pund. Det betaler de sivile libanenserne.

Det er vel ingen grunn til at du skal betale det dobbelte fordi du bærer blå beret eller har blå, troskyldge övne?

Glem aldri at drosjesjafrene krever — og får, også hos de sivile, dobbelt pris etter at det er mörkt om kvelden. Den utgiften slipper du om du gjør som du har fått beskjed om — holder deg på hotellet etter at det er blitt mörkt.

Rekappene anbefaler to metoder når du skal kjøre drosje:

A. Gå aldri inn i drosjen før du er blitt enig med sjafören om prisen.

NORBATT med moutartreff i Sagi

Lørdag 12. april var alle moutarene fra NORBATT AO samlet i befalsmessa i Ebel es Saqi. Den femte kontingenget var kommet godt igjen-

ge, og man ville gjerne presentere seg for dem som står for den sivile administrasjonen innenfor området vi er i. Her er både tilreisende i og gjes-

ter forsamlet utenfor befalsmessa; etter en gedigen lunch og en hyggelig prat — selv om sproget nok la visse demper på konversasjonen.



Uvant strandtjeneste i MEDCOY

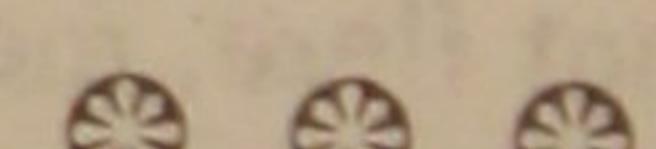
Skal det være, sa skal det være. Det er slagordet i MEDCOY i Naqoura, der Norge har gjort seg berømt for en ypperlig sanitetstjeneste. Men livet i MEDCOY er mer enn lange vakter og höy ambulanseberedskap.

Ogsa strandtjeneste eksis-

terer, tilsvarende NORBATTs taktjeneste.

Men hva gjør man når stranden er full av spisse og lite liggevennlig stener? Jo, man mobiliserer alle og gjør en dugnadsinnsats. Med sjefen, oberstlt. Borge i spissen (sees helt til v. i full sving),

setter man igang, og ikke engang feltpresten slipper unna. På bildet kan mann i bakgrunnen se en av vanntanke-ne som fikk en hard medfart under beskytningen 12. april.



B. Gi drosjesjafren det tutten er verdt — og da må du ha pengene klare for enkelte gir aldri igjen på større sedler — forlat så drosjen uten å bry deg om å diskutere saken videre.

Begge metoder er velprøde — de benyttes hver dag av sivile libanenserne.

Drosjer i Libanon skal et-

ter reglene ha røde nummerskilt og taximerke.

Det drives imidlertid en intens piratkjøring med privatbiler — og noen av disse karene er harde negler som kan bringe deg opp i trøbbel. Privatbiler har svarte nummerskilt, men det er fullt mulig å male disse røde uten videre.

Skal du på langtur med drosje, fra Beirut til f. eks. Ebel es Saqi — lønner det seg å ringe etter taxi på de telefonnumrene som er oppgitt på en av de siste sidene i «Ike». Disse drosjestasjonene driver med leide sjafører på en seriös måte. De er ikke interesserte i å få klager eller dårlig presse som går ut over businessen.

DUGNADSGJENGEN I MEDCOY

Vakta er naturlig nok en av nøkkelposisjonene i Medcoy, og følgelig må man være best mulig beskyttet. Dermed var det bare å sette i gang

for «dugnadsgjengen» ved det norske feltsykehuset i Naqoura, da man i begynnelsen av april forbedret stillingen og la nytt sandsekkelag

for a være best mulig beskyttet.

Fra venstre Björn Thomas-sen, Hammerfest, Kurt Sand-

voll, Målselv, Jan Stenberg, Lyngen og ved bommen og vaktkommandør Tore Rasch fra Elverum.



ROMSDALSGUTTA I NORBATT

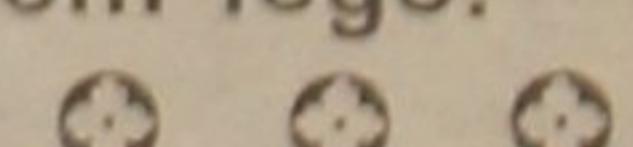
Her er noen av de lokale innslag Romsdalen kan varte opp med i NORBATT. Det finnes langt flere, men vakter

og andre kommanderinger hindret større fremmøte.

Fra venstre kaptein Jan

Ingvar Brudeseth, Helge Bjørlo, Kåre Farkvam, Rolf Orm-bostad og major Ole Mykle-bostad. Brudeseth bestyrer

NORBATTs kantine, eller PX, og Myklebostad er å finne på sykestua som lege.



Terrengløp i Fijibatt:

NORBATT tok det meste

Det var med stor skepsis og mye hoderisting 21 NORBATT-soldater stilte til start i Fijibatts terrengløp mandag 7 april. Både var den steken-

de solen uvant for de fleste, noenbleke og nyss ankommet fra gamlelandet. Dessuten glimret ikke arrangörene rent teknisk sett.

Opplegget så mildt sagt litt rotete ut, starten ble stådig utsatt m.m.

Men så gikk skuddet, og



Her er vinnerlaget samlet, trette og slitne, men du så lykkelig.

Ola la ived det beste han kunne. Og så skulle det vise seg at vi ikke er så dårlige som enkelte trodde.

Det var flott løpertype fra Dutchbatt som kom inn som nummer en.

Men ikke lenge etter — ca. 14 sek., tidtakkingen var litt ustabil, kom en flott representant fra Stabskp, Sunde, og etter han kom de øvrige fra NORBATT i tur og orden. Mange tok seg helt ut, kanskje vel mye for utenforstående. Uansett, her var det full innsats og ikke rom for å spare seg.

Og resultatet uteble da heller ikke :

Ved siden av en annenplass individuelt, vant lag III fra NORBATT konkurransen om beste 7. mannslag. Det var da også dette som var hovedposten. Så av 10 premier, dro gutta fra fjellheimen hjem med 8. Ikke dårlig start...



Sunde fra Stabskp mottar annenpremien.

Velferdstjeneste Med Stor Pengesekk

NORBATT V har en velferdskonto det står respekt av. Pa budsjettet er det satt av 133,200 kroner til velferdsarbeid. I tillegg kommer vesentlige midler fra kantinevirksomheten. Og mannen som administrerer det hele til daglig, er velferdsoffiseren, kaptein Halvor Kausland.

— Når dette leses, har velferdstjenesten allerede begynt med sine rekreasjonsreiser. Jeg skulle anta at det er det velferdstilbud NORBATT V-personellet vil benyt-

te seg av flittigst, sier Kausland.

Velferdskontoret teller fire mann : kaptein Kausland, ass. velferdsoffiser og sisionom löytnant Bent Larsen, reisekorporal Jan-Arild Hjelle og velferdskorporal Gute Taksdal, til daglig ansvarlig for Radio Norbatt.

— Vi legger opp til tre døgns badetur i Israel, med avreise hver fredag og tilbakekomst mandag morgen. Førstig så er vi behjelplig med å legge opp permreiser

til et hvilet som helst sted på kloden hvor det går offentlig transport — selv om de fleste tar ihvertfall lang-leave'n hjemme.

— Det er pinlig mye gammel film ute og gar, og enkelte av oss har svelget samme «Husker du»-programmet 10-12 ganger på den korte tiden vi har vært her...?

— Jeg er meget skuffet over den tekniske kvaliteten på filmene. Det er selve filmstrimlene som er dårlige, ikke fremviserne. Utvalget av film er det lite vi kan gjøre noe med. Med snart får vi nye videospillere. Da er vi lovet både bedre teknisk kvalitet og bedre programmer.

— Ellers sa drives Radio Norbatt i velferdstjenestens regi. Vi har en bibliotektjeneste, hvor vi kjører rundt med bokasser 1-2 ganger hver 14. dag for å forsyne avdelingene. Bøkene kommer fra Norge, og spenner over hele registeret fra cowboy til seriös litteratur.

— Kan ikke vi få et Wenché Myhre show, a'... ?

— Vi skal prøve å lage rene underholdningskvelder, men vi må nok i det store og hele satse på egne krefter. Hvis avdelingene tar initiativ selv, så kan de få hjelp med penger og utstyr av oss.

Ellers vil jeg minne om at Hornorkesteret er etablert i NORBATT V, og at vi gjerne vil trekke på egne krefter til f. eks. jazz eller viseklubb.

— Sisionomtjenesten, hva er den ?

— Sisionomen vår er löytnant Bent Larsen fra Sandefjord, til daglig sisionom i Fredrikstad. Han kan gi råd og bistand for de som får sosiale problemer — både i Libanon og hjemme i Norge. Du kan gå til ham med de fleste saker du går til et sosialkontor med hjemme, sier velferdsoffiser Kausland.



Sisionom/ass. velferdsoffiser Bent Larsen (til venstre) og velferdsoffiseren, kaptein Halvor Kausland, har flusset med velferdspenger, men knapt med tid, før å trekke i gang velferdstjenesten i NORBATT V.

GLEM IKKE BREVKURSENE

— Glem ikke brevkursene. Det er kanskje det mest gedigne velferdstilbuddet vi har, sier kaptein Kausland.

— Du kan få brevkurser til en verdi av flere hundre kroner gratis, hvis du fullfører 2/3 av dem før du dimmer. På grunn av den korte tjenestetiden i FN-styrken arbeider tiden imot deg, så hvis du er interessert, meld deg på velferdskontoret snarest, sier han.

NK, OBLT. LÖVLIEN:

FN-tjenesten gir oss nye utfordringer

— Odeleggsene her nede er større enn jeg hadde forestilt meg på forhand. Men på en merkelig måte ser det ut til at befolkningen likevel fungerer tilnærmedesvis normalt. Det ser også ut som om den er fullstendig klar over at den er avhengig av at FN er her nede, og har basert seg på det.

NK, oberstløytnant Ola Petter Lövlien, er 38 år gammel, østerdöl, fra Rena.

Som så mange andre infanterister har han ført en omflakkende tilværelse i kongeriket. Han tok Krigsskolen i 1966, tjenestegjorde deretter to år ved GSV, 6 år ved SVI hvorav to år som kp-sjef. De siste 4 1/2 årene har han vært ved Evjemoen, først to år som kompanisjef, så et år som S-3, resten som NK Evjemoen.

— Hvorfor til FN-bataljonen ?

— Her i NORBATT får vi en helt ny erfaring på et felt vi aldri ville få det i Norge. Problemstillingene vi møter er andre enn dem vi er opplært til. Den taktiske trening hjemme tar sikte på en annen situasjon. Her møter vi nye utfordringer og må tenke på en ny måte. Vi får også sjans til å prøve oss selv, se om en holder i en krisesituasjon. Dessuten er deltagelse i FN-styrkene en av de fire oppgaver det norske forsvarer har, så vi bør jo prøve det, også.

— Hva er ditt umiddelbare inntrykk av NORBATT V ?

— At alle er gearret inn på å gjøre det som skal gjøres. Vi har hatt krisesituasjoner, og folk har fått prøvd seg.



NK, oblt Lövlien : — Håper vi får resultater som viser at vi lykkes her nede.

Det faktum at ingen klager, tyder på at vi sannsynligvis vil holde mål. Håper vi etter-

hvert vil kunne vise fram resultater så vi ser at vi lykkes her nede, sier Lövlien.

GUTTA PÅ VANNVOGNA

— Du má skrive litt om gutta som kjører vannvogna, de stár i fra morgen til kveld, så kaptein Qvale.

— Du má skrive litt om gutta som kjører vannvogna,

de jobber som piska skinn, så fenrik Östby.

— Gutta som kjører vannvogna hadde ikke tid til å vente på deg. De måtte kjøre vann, sa kaptein Kausland.

Ved tredje forsök fikk vi ny avtale, og kuttet ned sies-taen til 25 fattigslige minutter. Vi rakk det såvidt. Qvale og Östby har rett: de jobber virkelig fra morgen til kveld — og som piska skinn.



Opp til 25,000 liter vann kan Ole Holt (til v.) og Terje Kristiansen kjøre ut til kompaniene på en dag.



Terje Kristiansen er blikkenslager i det sivile, men i NORBATT V er han sidemann på vannvogna med spesielt ansvar for vannpumpene.

— Nyter ikke å sitte på ræva og leke tinnsoldat i denne bransjen her vet du. Fir-maet tranger vann, og vi skaffer det. Enten fra kilden ved Neptatt-krysset, eller i Rachaya el Foukar. Og så kjører vi det ut. Til Saqi. Til Kp A. Til Kp B. Be, så skal du få. Vann, altså.

Ole Holt, 27 år, fra Hamar, og Terje Kristiansen, 23, fra Tønsberg, hviler ikke på laurbærne. På enkelte dager kjører den økonomiske kartegneren fra Hamar og blikkenslageren fra Tønsberg opptil 25,000 liter vann til 10-15 forskjellige poster. Og helt til vannledningen fram til Saqi er reparert, er det dem bataljonsstaben og stabskompaniet kan takke for at de i det hele tatt har vann.

På postene utenfor Saqi er de helt avhengig av vannvogna. Uten den intet vann til kjøkken, vask, dusj.

De driver sosial virksomhet også. På si . Postoppkrav som skal hentes, pakker som skal sendes, cola og småting som skal kjøpes — det er gutta på vannvogna som trer støttende til når lagene på utpostene behöver tjenester fra Saqi. Mens dieselpumpen brummer og går og fyller avdelingenes tanker, tar Holt og Kristiansen seg en kopp kaffe med frivakta, utveksler siste nytt fra Ebel es Saqi og andre verdenssentra.

Helt uten dramatikk er jobben heller ikke. Det var Holt som sammen med soldat Flagtvedt (som nå kjører den andre vannvogna i Kp B) som tidlig i vår periode gjorde feil i enklaven.

De skulle til OP Khiam med vann, men havnet på H-4.

— Vi kjørte teknisk sett riktig, vi, det var beskrivelsen vi hadde fått av veien som var gal. Vi trodde H-4 var OP Khiam og duret opp der kvart over seks om morran. Ut törna det en örsken og fortumlet mann som sikkert ikke skjonte et kvekk mer av det som skjedde enn vi gjorde. Så vi gjorde det beste ut av situasjonen : hilste pent og spurte etter veien til OP Khiam. Han hilste tilbake og pekte den ut for oss. Også kjørte vi dit, sier Holt. Som den naturligste ting i verden.

MED HILSEN FRA SYNDFLODEN

Ikke alle er forunt å finne fossiler med avstøpninger av forhistoriske vanndyr under sin FN-tjeneste. Annar Person i Stabskompaniets vaktag kunne imidlertid vise oss noen fine eksemplarer, da han var her i NORBATT IV.

Under et besök på skyteba-

nen utenfor Ebel es Saqi fant Person — som i ti år har drevet som amatörgeolog — at deler av kalksteinen var tett spekket med fossiler. Avstøpninger fra tider da også dette området var forunt å være uten mennesker.

Til gjengjeld hadde man an-

dre problemer, blant annet store deler av jorden lagt under havets overflate. Og grunnen til at vi i det hele tatt vet noe om jordens uralde historie er nettopp fossilene som dannet seg.

Person reiste hjem med sine uvanlige souvenirs. Og

hvis man jukser litt med årene kan det jo hevdes at dette er en hilsen fra syndfloden.

Han oppfordrer interesserete i NORBATT V til å fortsette med denne interessante formen for fritidssyssel, ute på skytebanens nedslagsfelt.



Her er et nærfoto av en av Persons fossiler, der små krepsdyr fra millioner år tilbake kan ses tydelig.

Redaktørskifte i Blue Beret

Efter seks måneder med Saqi som fast base, er det rent vemodig å måtte flytte på seg. Imidlertid går ikke ferden lenger enn til Naqoura, selv om jobben er ny. Jeg har hatt en fin tid i det halve året oppgaven har vært å bestyre Blue Beret. Kanskje det som har imponert meg mest er standarden på Ola soldat, det jeg vil huske best er alle hyggelige stunder og kameratskapet mellom oss som tjenestegjør her nede. Leiest er jeg når jeg tenker

på alle tingene som jeg ikke har rukket å dekke. Men det må være noe igjen til min etterfølger også. Dere får et fint team med Knut R. Hoff på redaktørkrakken sammen med Rolf Lövström. Til de begge og resten av den norske kontingenenten sier jeg derfor: LYKKE TIL.

Andreas Qvale

Merkelig å være tilbake på redaktørkrakken i ærverdige Blue Beret, som nå virkelig er blitt slik man bare i sin vildeste fantasi turde håpe, da

man på gjentatte øvelser på Trandum sist i 60-arene puslet og stensilerte på dette produktet.

Det hadde den gangen en gryende popularitet. Nå er den jo stadfestet!

Jeg er imponert over hva redaktører og medhjelpere har fatt til under barske forhold. Det har etter mitt syn vært utvist stor improvisasjonsevne paret med saklighet, en linje til etterfølgelse.

Selv har man vel sine drømmer om bl.a. et godt

utbygget korrespondentnett rundt om i hele FN-styrken, og det vrimer jo dertil av habile fotografer. Dette er folk vi har bruk for.

Så håper vi produktet skal tale for seg selv, og vil nytte hövet til å takke avtroppende redaktør Andreas Qvale for fin innsats samt solid innföring i en materie vi etterhvert håper å få grep på.

Inntil da må vi bare be om leserkarens talmodighet.

Knut R. Hoff

SEND BLUE BERET HJEM!

Avisen vår gir et godt tverrsnitt av tilværelsen for den norske FN-kontingent i Syd-Libanon. (Dette var avdelingen for selvros.)

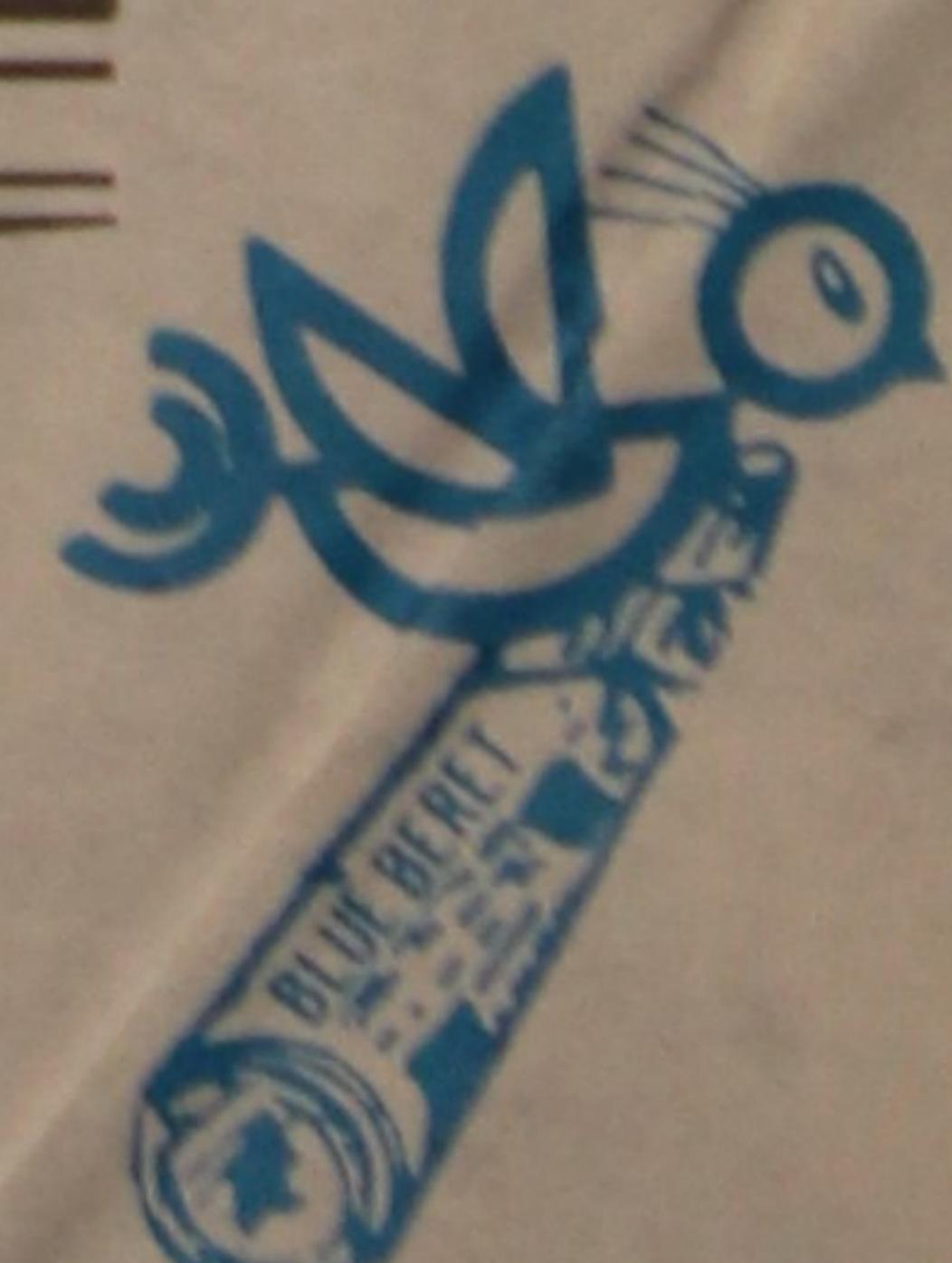
Uansett, så egner den seg ypperlig som orientering for slekt og venner hjemme. Derfor bør flest mulige sende

Blue Beret hjem, slik at de i gamlelandet får kjennskap til forholdene her nede. Blue Beret bør derfor være en selvskrevet del av innholdet når det sendes pakker hjem, der som man ikke vil sende avisen for seg selv.

Vi har ennå noen ekstra ek-

emplarer igjen av de siste nummerene, som kan fås ved henvendelse til pressekonto ret.

Ta uansett vare på Blue Beret. Utgavene vil være e fint minnealbum når tjensten her nede er over.



Redaktør: Kapt. Andreas Qvale-Ass. Fen. Rolf Lövström-Design and Layout: Mark Markarian